

[Holger K. Nielsen]

Derfor havde jeg faktisk regnet med, at Det Radikale Venstre ville give en nærmere forklaring på, hvorfor man ikke nu kan støtte dette beslutningsforslag.

Jeg vil sige, at den forklaring, vi har fået fra boligministeren i betænkningen, om, at ministeren vil udsende en idéliste til kommunerne om, hvordan man kan fremme de selvgroede andelsboligforeninger, kan vi ikke tage særlig alvorligt. Der er tidligere udsendt cirkulærer, hvori man opfordrer kommunerne til at fremme de selvgroede foreninger. Kommunernes Landsforening har netop selv udsendt en idéliste over mulige initiativer, så den forklaring kan vi ikke tage særlig alvorligt. Vi mener ikke, at det er seriøs politik fra regeringens side, for så vidt man ønsker at fremme de selvgroede andelsboligforeninger, men jeg er meget spændt på at høre, hvordan Det Radikale Venstre vil forklare sin afvisning af beslutningsforslaget.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Jørgen Estrup – og jeg vil godt benytte lejligheden til at henstille, at man dæmper samtalene.

Jørgen Estrup (RV):

Hr. Holger K. Nielsen efterlyser en holdning hos Det Radikale Venstre og en stillingtagen til beslutningsforslaget.

Det har været oplagt under udvalgsarbejdet, at vi ikke blot har problemer med de selvgroede andelsboligforeninger, men også har svært ved at finde effektive metoder til at støtte dem.

Det er meget nemt at sige til kommunerne: Nu skal I gøre sådan og sådan. Men hvis kommunerne rent faktisk har svært ved at gennemføre det i praksis og derfor lægger andelsboligforeningerne for had, er det ikke nogen god idé. Derfor har vi hele tiden sagt, at vi skal forsøge, så langt vi kan, ad frivillighedens vej, og hvis vi undervejs i det arbejde kan identificere helt bestemte problemer, bør vi forsøge at løse dem, eventuelt ved et pålæg.

Vi har ikke under udvalgsarbejdet kunnet identificere sådanne konkrete problemstillinger, men derimod kunnet se, at de selvgroede andelsboligforeninger havde mere generelle problemer.

Derfor mener jeg, at den bedste metode nu er at fortsætte arbejdet, dels ved, at boligministeren påvirker kommunerne i retning af at hjælpe

de selvgroede andelsboligforeninger, dels ved, at vi nu også får Kommunernes Landsforening til at gå ind i dette arbejde og støtte de selvgroede. Det vil på længere sigt forhåbentlig hjælpe, men hvis vi kan finde sådanne konkrete initiativer, som kunne hjælpe de selvgroede, mener jeg fortsat, at vi skal snakke om dem, men dem mener jeg heller ikke at man har kunnet pege på fra SF's side.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg er helt enig med hr. Jørgen Estrup i, at der er tale om komplicerede problemer, men vores forslag er en lille del, som måske kunne løse nogle af dem. Derfor forstår jeg ikke, at hver gang man foreslår bare små tiltag, som dog går et lille skridt i den rigtige retning, vil Det Radikale Venstre og regeringen heller ikke være med til det.

Hr. Jørgen Estrup siger gang på gang, at han godt kan se, at der er et problem, men at vi nu må se, hvordan det går, og at vi må forsøge ad frivillighedens vej.

Jamen det er jo blevet sagt efterhånden i årevis. Vi ved godt, at der er disse problemer med de selvgroede andelsboligforeninger.

Der er kommet det nye ind i det, at vi nu sort på hvidt har fået at vide af Boligministeriet, at kun 9 pct. af de nybyggede andelsboliger lever op til intentionerne i den lovgivning, som Det Radikale Venstre havde en væsentlig del af æren for. Kun 9 pct. – de resterende 91 pct. er boliger, der ikke lever op til disse intentioner.

Jeg kan ikke forstå, at Det Radikale Venstre og hr. Jørgen Estrup fortsat bare kan sige: Lad os nu prøve at se, lad os nu se, om kommunerne ikke vil. Erfaringen har jo vist, at vi har masser af ideer, men at mange kommuner ikke vil. Derfor er vi nødt til at forsøge at gå andre veje, således som SF lægger op til i sit beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det Radikale Venstre vil faktisk gerne være med til at tage små skridt til hjælp for de selvgroede andelsboligforeninger. Vi vil også gerne tage store skridt. Spørgsmålet er, om vi tager skridt, der hjælper. Det er det sidste og afgørende spørgsmål.